

DOBOZI ESZTER

Kór

*Már tanulgatom, mennyi nem kevés
alázatból, mennyi föltornyozott
sóhajokból. Kivédnem helycserés
támadásodat lesz elég jogom
s okom? Minden kór vak menekedés,
vezeklés? Megtéveszt a harcmodor.
Úr vagy Gonosz, ki itt selejtezi
az élőket, s kész elveszejteni?*

Neved

*Fejem zúg atyai nyaklevesedtől,
és most hátrafelé nézek előre.
Ahogy fortélyos árny fut a kerengőn,
búbomig kúszik a fertő. Benőve
vadhússal szám, szemem. Úgy képez ernyőt
az ég, hogy torol: lelke vámszedője.
Mennyit versz még rajtam? Milyen csapással
sújtsz, hogy tudjam, mi Neved, s mi a látszat?*

Zsoltáros

*Mint rossz lurkó, a büntetés után jön
trónusod elé repesni, kegyelmed
áhítani, úgy jöttem én sután föl
hegyeidre csetlő-botló menetben,
esdekelve – mint ki szór csuhát ölt –
szólítsalak töröten: láss meg engem,
sőt, mi több: aki kárhoztattalak,
hálával dicsérem jóvoltodat.*

